

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 629: Có Thể Thấy Từ Sơ Tâm Đến Quả Giác (Quả Giác Là Ngôi Diệu Giác), Công Hạnh Duy Nhất Chỉ Là Ly Tướng Mà Thôi

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 054)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Có thể thấy từ Sơ tâm đến Quả giác (Quả giác là ngôi Diệu Giác), công hạnh duy nhất chỉ là ly tướng mà thôi.】

Đây chính là buông xuống, lại buông xuống, vẫn phải buông xuống, cho đến khi đạt ngôi Đẳng Giác Bồ Tát, vẫn bảo quý vị phải buông xuống, cho đến khi hoàn toàn không còn gì để buông, không còn gì để buông thì sẽ thành Phật. Do đó có thể biết, tổng cương lĩnh, tổng nguyên tắc của sự tu học, chỉ là buông xuống mà thôi. Nếu quý vị không chịu buông xuống, thì làm sao có thể thành tựu?

Chúng ta niệm Phật đời nghiệp vãng sanh, cũng phải buông xuống, không buông xuống thì chẳng thể vãng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc. Khi nào thì buông xuống? Đợi đến khi thọ mạng của tôi sắp hết thì mới buông xuống. Nói trên lý luận thì không sai, là có thể làm như vậy, nhưng nói trên sự thật thì vấn đề lại rất nhiều. Vấn đề gì vậy? Chính là nghiệp chướng. Quý vị phải nắm chắc lúc lâm chung không có nghiệp chướng, thì quý vị mới có thể như nguyện; nếu như lúc lâm chung nghiệp chướng hiện tiền, vậy thì một đời này của quý vị trôi qua luống uổng rồi, thật là đáng tiếc. Cho nên đối với người học Phật, “Phật” có nghĩa là giác ngộ, học Phật chính là học giác ngộ, không còn mê hoặc nữa. Chúng ta quy y Tam Bảo, điều đầu tiên chính là quy y Giác, giác mà không mê, Giác chính là Phật. Thế nào gọi là giác? Buông xuống thì liền giác. Kinh Kim Cang nói với chúng ta, thế nào là mê? Không buông xuống thì là mê. Do đó có thể biết, định nghĩa của Giác và Mê chính là ở chỗ này. Quý vị buông xuống thêm một phần, thì quý vị sẽ giác ngộ thêm một phần. Chúng ta có thể đem tiền tài buông xuống, thì sẽ không bị tiền tài làm mê hoặc; phải đem sắc buông xuống, thì sẽ không bị sắc làm mê hoặc; đem danh buông xuống, thì sẽ

không bị danh làm mê hoặc. Những thứ làm mê hoặc con người trên thế gian này quá nhiều, vô lượng vô biên, từng sự từng việc thấy đều phải buông xuống. Thế gian pháp đều buông xuống rồi, nhưng vẫn còn rất nhiều người lại bị Phật pháp làm cho mê hoặc, điều này có hỏng bét hay không chứ! Phật pháp cũng phải buông xuống, Phật pháp mà không buông xuống thì cũng không được! Cho nên nhất định phải biết, tất cả đều buông xuống thì đúng rồi. Thế Tôn trong bộ kinh này giảng rất hay: “Pháp thượng ưng xả, hà huống phi pháp” (Chánh pháp còn phải bỏ, huống hồ là phi pháp), “pháp” đó là Phật pháp, Phật pháp cũng phải buông xuống, đừng để bị Phật pháp làm mê hoặc. Đó chỉ là một việc nhìn thấu, buông xuống mà thôi.